

Arrest

nr. 172 658 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 24 juli 2003 aangetroffen in illegaal verblijf.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoeker diende op 29 juli 2003 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verklaarde de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk op 24 november 2013.

1.5. Verzoeker diende op 25 april 2004 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verklaarde de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk op 22 september 2004 en trof een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 16 juni 2005 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 25 oktober 2005 een onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de in punt 1.7. vermelde aanvraag, samen met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoeker diende op 23 juni 2006 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verklaarde deze aanvraag op 26 maart 2007 onontvankelijk met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoeker diende op 18 augustus 2006 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid (oud), van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de Minister voor Migratie- en asielbeleid verklaarde deze aanvraag op 5 mei 2009 onontvankelijk en trof tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 8 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.14. Verzoeker werd op 23 december 2010 aangetroffen in illegaal verblijf.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 24 december 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.16. Verzoeker diende op 10 januari 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde deze aanvraag op 11 april 2012 onontvankelijk en trof een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.18. Op 5 juni 2013 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verklaarde de in punt 1.18. vermelde aanvraag onontvankelijk op 20 maart 2015.

1.20. Verzoeker werd op 11 mei 2015 aangetroffen in illegaal verblijf.

1.21. Diezelfde dag heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.22. Tevens op 11 mei 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: I.(...)

voornaam: T.(...) O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

- S.(...) G.(...) (valse naamdracht, cf. administratief verslag 24.07.2003)*

- andere schrijfwijze van het derde gedeelte van zijn naam : O.(...) i.p.v. O.(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.05.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; m 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 12/11/2005, 12/04/2007, 17/07/2009, 02/07/2012. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of [Z] een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 12/11/2005, 12/04/2007, 17/07/2009, 02/07/2012. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van dé Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis werden steeds verworpen (laatste op 20/03/2015).

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze verder in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel en in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het beroep ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet (in samenhang met artikel 3 van het EVRM), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“4.1.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

...

§2 De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

4.3.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In de bestreden beslissing wordt er geen enkel element aangehaald die aantoont dat de verweerster de eventuele schending van de voornoemde verdragsbepaling daadwerkelijk heeft beoordeeld.

Er staat enkel te lezen :

"(...)

artikel 74/11, § 1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 12/11/2005, 12/04/2007, 17/07/2009, 02/07/2012.

(...)

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel en in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek blijkt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan."

(eigen onderlijning)

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt wel voor dat een onderzoek werd ingesteld doch geeft hierover geen concrete uitleg. Het is een stereotiepe motivering zonder inhoud.

Bij gebrek aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoeker dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Terwijl de verzoeker reeds meer dan 12 jaren in België lokaal verankerd is en al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie heeft met een Belgische onderdane zijnde mevrouw V.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoeker en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, meteen een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van de maximumtermijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon bij het nemen van de beslissing tot inreisverbod ook geen rekening houden met de humanitaire redenen van de verzoeker, nu de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker nooit gehoord heeft en verzoeker bijgevolg de bijzondere omstandigheden niet kon kennen, nu de verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld is deze te duiden.

4.4.1.

Verzoeker kreeg samen met het inreisverbod (zie stuk 1) een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (zie stuk 2).

De rechten van de verdediging werden miskend, nu de verzoeker niet gehoord werd alvorens hij gearresteerd werd en een inreisverbod kreeg opgelegd.

4.4.2.

o 4.4.2.1.

Hoewel de verzoeker op actieve wijze, op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgespoord werd en tevens opgepakt, staat in de beslissing 13septies de volgende dubieuze bepaling die niet overeenkomstig de realiteit is :

“Betrokkene verklaart voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. (Cf. Het door de PZ RIHO ingevulde administratief verslag op datum van 11/05/2015).”

o 4.4.2.2.

Verzoeker werd op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken opgepakt en is nooit op degelijke wijze gehoord voorafgaand aan de beslissing van vasthouding, terugleiding of het inreisverbod.

De verzoeker werd effectief niet op ordentelijke wijze gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

o 4.4.2.3.

De verzoeker heeft aldus geen verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn humanitaire redenen zoals zijn privéleven in België, zijn relatie met een Belgische onderdane, zijn onverwijderbaarheid, ... voordat de nadelige beslissingen van vrijheidsberoving, terugleiding en het inreisverbod genomen werden.

o 4.4.2.4.

De raad stelde in een recent arrest met nr. 143 053 dd. 13/04/2015, in de zaak met rolnummer RvV 170 162 / IV, het volgende:

(...)

Het is duidelijk dat de Raad meent dat het administratief verslag dient nagegaan te worden om na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken de vreemdeling wel degelijk afdoende de kans heeft gegeven om afdoende gehoord te worden.

Nu de verzoeker deze kans niet gekregen heeft, heeft hij ook niet de mogelijkheid gehad om zijn humanitaire redenen te kunnen duiden waarmee de minister of zijn gemachtigde diende rekening te houden.

Door de gebrekkige hoorplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker de kans ontnomen om het opleggen van een inreisverbod te vermijden.

o 4.4.2.5

Het arrest stelt dat er opdat er sprake kan zijn van een schending van het hoorrecht cumulatieve voorwaarden moeten voldaan zijn:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.*

Aan deze 2 cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.

Verzoeker werd niet voldoende gehoord. Indien dit wel was gebeurd, had de verzoeker de mogelijkheid gehad zijn om zijn verblijfssituatie verder te duiden.

Verzoeker heeft wel degelijk humanitaire redenen waarom zou kunnen afgeweken worden van een inreisverbod.

Verzoeker woont reeds meer dan 12 jaren in België, heeft zijn leven hier heeft uitgebouwd, zijn sociale relaties hier aangegaan.

Hij heeft al meer dan 1 jaar en 10 maanden een relatie met een Belgische onderdane mevrouw V.

Doordat het hoorrecht werd miskend, werd er tegelijkertijd geen rekening gehouden met deze humanitaire redenen.

Het laatste uitwijzingsbevel dateert bovendien van 02/07/2012, dus vòòr het tot stand komen van de relatie met zijn Belgische partner.

4.5.

Bovendien dient de Dienst Vreemdelingenzaken bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot

wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest met nr. 92 111 op datum van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, doch dat dit geen afdoende motivering is om de termijn van drie jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

De verzoeker verblijft reeds meer dan 12 jaren in België en heeft een relatie met een Belgische onderdane.

4.6.

- 4.6.1.

De verzoeker verblijft reeds gedurende 12 jaren in België.

De verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdane mevrouw V. en dit sinds 12/06/2013.

Het is dan ook logisch dat verzoeker geen gevolg gaf aan de bevelen tot verlaten grondgebied die deze beslissing vooraf gingen.

- 4.6.2.

De verzoeker verblijft reeds zeer lange tijd in België, heeft zich geïntegreerd, spreekt Nederlands, heeft een ruime vriendenkring en zijn sociale banden bevinden hier. De verzoeker kan zich tevens beroepen op zijn relatie met zijn Belgische vriendin.

Er zijn dus wel degelijk humanitaire omstandigheden voorhanden, waar de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden heeft.

4.7.

In de betrokken beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een termijn van maximum 3 jaar kan worden toegekend indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Echter werd hierboven reeds geschetst dat van de verzoeker onmogelijk verwacht kan worden dat hij gevolg geeft aan het bevel tot verlaten grondgebied.

Het laatste bevel waarnaar wordt verwezen met name deze van 02/07/2012, dateert van vòòr het tot stand komen van de relatie met zijn Belgische partner.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing werd dit element dus niet beoordeeld.

4.8.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoeker, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, een schending inhoudt van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 E.V.R.M.”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 47 en 48 van het Handvest aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden zouden zijn.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.7. Verzoeker betwist noch weerlegt in zijn middel dat hij reeds eerder talrijke bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel de verwijderingsmaatregel gepaard te laten gaan met een inreisverbod.

3.8. Verzoeker poneert dat er humanitaire redenen aanwezig zijn die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zouden moeten aanzetten om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar hij verheldert niet om welke omstandigheden het hier zou gaan.

3.9. In wezen voert verzoeker aan dat er bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn specifieke omstandigheden, en dat een stereotiepe beslissing werd genomen omdat hij niet zou zijn gehoord, zoals vereist door artikel 41 van het Handvest.

3.10. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”

3.11. Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, stipt de Raad aan dat dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.12. In zijn middel wijst verzoeker erop dat hem de mogelijkheid zou zijn ontnomen om zijn verblijfssituatie verder te duiden, met name dat hij meer dan 12 jaar in België woont, ondertussen reeds meer dan één jaar en tien maanden een relatie heeft met de Belgische mevrouw V.(...) en zijn onverwijderbaarheid.

3.13. *In casu* stelt de Raad vast dat nergens in een specifieke procedure is voorzien om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod zouden worden gehoord. Uit het zogenaamde ‘TARAP-borderel’, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt nochtans dat de agent van de Politiezone RIHO bij de interceptie van verzoeker op 11 mei 2015 verzoeker de gelegenheid bood een verklaring af te leggen. Het hoorrecht werd dus wel degelijk gerespecteerd. Bovendien blijkt uit het formulier van de kennisgeving dat verzoeker bevestigde dat hij wel degelijk voorafgaandelijk aan de beslissing werd gehoord. Verzoeker tracht dit in zijn middel aan te voeren dat hij niet deugdelijk zou zijn gehoord, maar hij slaagt er niet in te verhelderen waaruit dit zou moeten blijken.

3.14. Uit het administratief verslag blijkt dat verzoeker geen echte reden opgaf waarom hij in België verbleef en enkel meedeelde dat hij *“een nieuw leven (probeert) op te bouwen”*. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk dienstig voorhouden dat hij in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn geweest om zijn standpunt kenbaar te maken. Uit niets blijkt dat hij ten aanzien van de agent gewag zou hebben gemaakt van zijn relatie met een Belgische vrouw. Bovendien blijkt dat verzoeker deze relatie geenszins staft met concrete stukken en hierover evenmin informatie had verstrekt in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die hij op 5 juni 2013 had ingediend.

3.15. Aangezien verzoeker geen nuttige elementen heeft aangereikt, kan hij het bestuur niet op dienstige wijze verwijten dat er geen rekening zou zijn gehouden met specifieke omstandigheden, zoals voorgeschreven door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Er dient trouwens te worden gewezen op de overwegingen uit de bestreden beslissing waarin wordt gewezen op het feit dat *(b)etrokkene (...) bevelen om het grondgebied te verlaten (heeft) ontvangen op 12/11/2005, 12/04/2007, 17/07/2009, 02/07/2012. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).*

Zijn aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis werden steeds verworpen (laatste op 20/03/2015). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze verder in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel en in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.” Dit vormt wel degelijk een afzonderlijke motivering voor de duur van het inreisverbod (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.226).

3.16. Er werd geen schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 3 van het EVRM, aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIEN